

ἡ φωνή του, ἡ στάσις του, τὸ πρόσωπόν του μετεμορφούντο.

Ἦτο ἰσως παρὰ φρων, ἀλλ' ὅχι πλέον ἡλίθιος.

Πάντες οἱ εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην παριστάμενοι, ὁ εἰσαγγελεύς, ὁ ἀνακριτής, ὁ γραμματεὺς, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ χωροφύλακες, ἐκπλαγέντες, κατελήφθησαν ὑπὸ συγκινήσεως.

— Ἄν ὑποκρίνεται κωμῳδίαν, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεύς εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀνακριτοῦ, εἶναι ἐξοχος ὑποκριτής.

— Θὰ ἴδωμεν, ἐψιθύρισεν ὁ ἕτερος.

Ἐν τούτοις ὁ γέρων ἐφάνη καθησυχάσας. Ἐρριψε περίεργον βλέμμα περὶ αὐτόν καὶ ἠρώτησεν :

— Ποῦ εἶμαι ; Ποῖος μὲ ἔφερεν ἐδῶ ; Διατί μοι ὁμιλοῦν περὶ τῆς κομῆσεως Μαργαρίτας καὶ τῆς νυκτὸς τῆς 20 Σεπτεμβρίου ; Ποῖοι εἰσθε καὶ τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ ;

— Θέλομεν νὰ μάθωμεν, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, διατί ἰσχυρίζεσθε ὅτι ὀνομάζεσθε Ἀρμάνδος Βιλλεδιού... καὶ ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἐρωτήσωμεν.

— Ὅχι, κύριε, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ γέρων, δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ ἀμφιβάλλετε, ὅταν ἐγὼ βεβαιώνω.

— Ἀλλὰ ποῖος εἰσθε διὰ νὰ βεβαιώνετε τοῦτο ;

— Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού.

Ὁ ἀνακριτής μειδιάσας εἶπεν :

— Περιστερόμεθα πάντοτε ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἐλαττωματικοῦ κύκλου. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος Βιλλεδιού ἀπέθανε.

— Καὶ ὅμως βλέπετε ὅτι ζῶ !

— Ἀπέθανε κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, πρὸ εἰκοσαετίας...

— Πρὸ εἰκοσαετίας ! ἀνέκραξεν ὁ γέρων πρὸ εἰκοσαετίας !... εἰσθε τρελλός, κύριε... Ἡ 20 Σεπτεμβρίου ἦτο χθές.

— Ἐχομεν τώρα 1840 καλέ μου ἄνθρωπε... ἂν δὲν τὸ εἰξεύρετε... σᾶς τὸ λέγω ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἀνακριτής χλευαστικῶς.

Ἐκφρασις ἐκπλήξεως καὶ τρόμου ἐφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ γέροντος.

— 1840 !, εἶπεν, 1840 !

— Ἀκριβῶς.

— Εἴκοσι χρόνοι !... Θεέ μου τί ἔγιναν αὐτοὺς τοὺς εἴκοσι χρόνους ;... Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἠγάπων ; Ὁ υἱός μου Λουκιανὸς ζῇ ἀκόμη ;... ποῖος θὰ μοῦ τὸ εἰπῇ ;...

— Ὁ υἱός τοῦ Ἀρμάνδου Βιλλεδιού, ἀπήντησεν ὁ ἀνακριτής ὁ ὑποκόμης Λουκιανός, περὶ τοῦ ὁποῖου ἐρωτᾶτε, ἐνυμφεύθη πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν τὴν μονογενῆ θυγατέρα τοῦ κόμητος Δεβεζαί.

Ὁ γέρων ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας, ψιθυρίζων ἐν ὑπερτάτῃ ἀπελπισίᾳ :

— Τὴν ἀδελφὴν του !...

Οἱ δύο λειτουργοὶ τῆς Θέμιδος ἀντήλαξαν νέον βλέμμα, ὅπερ ὅμως δὲν ἐξέφραζε πλέον ἀπιστίαν, ἀλλ' ἀμφιβολίαν. Ἦρξαντο νὰ σκέπτωνται ὅτι τοιοῦτοι

ὑποκρίται οὐδ' εἰς Παρίσιους εὐρίσκονται, καὶ δὲν ἦτο πιθανόν ὅτι θὰ διέτρεχον τοὺς ἀγροὺς ρακένδυτοι, ὑποκρινόμενοι τοὺς ἡλιθίους, ἐν οἰκογενειακῇ ὁλως δράματι.

Καὶ ὅμως ὁ ἀνακριτής δὲν ὡμολόγησε τόσον ταχέως τὴν ἡττάν του, ἀλλ' εἶπε :

— Λοιπὸν ἰσχυρίζεσθε ὅτι εἰσθε ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον πάντες ἀπὸ εἰκοσαετίας πιστεύουσι νεκρόν :

— Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω.

— Ἄς παραδεχθῶμεν ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι τοῦτο εἶναι ἀληθές. Τότε πρέπει νὰ ἐνθυμήσθε τὴν δολοφονίαν, τὴν ὁποίαν ἀπεπειράθη καθ' ὑμῶν ὁ κόμης Δεβεζαί τὴν 20 Σεπτεμβρίου 1820 κατὰ τὰς 2 τῆς πρωίας, ἐν τῇ στοᾷ τοῦ πύργου, ὅτε ἐξήρχεσθε τοῦ κοιτύου τῆς κομῆσεως Μαργαρίτας.

— Περὶ ποίας δολοφονίας ὁμιλεῖτε ; ἠρώτησεν ὁ γέρων. Ὁ κύριος Δεβεζαί εἶναι εὐγενὴς καρδιά, ἀνίκανος νὰ διαπράξῃ ἄτιμον πρᾶξιν... Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ πλήξῃ ἐκ τῶν νώτων, νὰ μὲ φονεύσῃ, ὡς κλέπτην τῆς τιμῆς του... Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπραξε... διεσταύρωσε τὸ ξίφος του πρὸς τὸ ἰδικόν μου, ἐν ἐντίμῳ πάλιν... Ἄν ἔπεσα, τοῦτο συνέβη διότι ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος...

— Λοιπὸν ὑποστηρίζετε ὅτι ἐμονομαχίσετε μετὰ τοῦ κόμητος Δεβεζαί ;

— Ναί.

— Ποῦ ;

— Ἐν τῷ διαδρόμῳ, ὁ ὁποῖος φέρει εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ ἄλσους, πλησίον εἰς τὴν θηρευτικὴν σκιάδα.

— Ὅπου σᾶς εὐρομεν χθές ;

— Ἀγνοῶ ποῦ ἦμουν χθές.

— Ποῦ σᾶς ἐπλήγωσε τὸ ξίφος τοῦ κυρίου Δεβεζαί ;

— Εἰς τὸ μέτωπον.

— Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ οὐλή ;

— Παρατηρήσατε.

Καὶ ὁ γέρων ἔδειξε τὸ φαλακρόν του κρανίον εἰς τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Οὐλὴ στενὴ καὶ βαθεῖα, χρώματος ὑποκυάνου, ἐφαίνετο ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Βασελέ ἐξηκολούθησεν :

— Ὅτε ἐλάβετε τὴν πληγὴν ταύτην, ἐπέσετε ἀμέσως λιπόθυμος ;

— Ὅχι. Ἐλαβὰ τὸν καιρὸν ν' ἀποτείνω παρακλήσιν τινα εἰς τὸν κύριον Δεβεζαί.

— Ποῖαν ;

— Ν' ἀποστείλῃ εἰς τὸν υἱόν μου ἔν χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον εἶχον μετ' ἐμοῦ.

— Καὶ ἔπειτα ;

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀπέθανε.

— Καὶ ἀφυπνίσθητε ἐκ τοῦ ληθάργου ἐπεινίου, ὁ ὁποῖος ὁμοίαζε πρὸς θάνατον ;

— Μόνον πρὸ ὀλίγου.

— Ὡστε ἀγνοεῖτε τί συνέβη ὑμῖν κατὰ τὸ διάστημα τῶν εἰκοσιν ἐτῶν ;

— Ναί.

— Ἀγνοεῖτε ὅτι ὁ κύριος Δεβεζαί καὶ ὁ δασοφύλαξ αὐτοῦ Καλλιουὲ ἔφερον ὑμᾶς, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον νεκρόν, εἰς τὰ νεκρικά

ὑπόγεια τοῦ πύργου, ὅπου σᾶς ἐτοποθέτησαν ἐν τινὶ τάφῳ ἀνοικτῷ ;

— Τὸ ἀγνοῶ.

— Καὶ πῶς ἐξήλθετε τῶν ὑπογείων ἐκεῖνων, ὅπου ἐκλεισθήτε ;

— Δὲν εἰξεύρω. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι οὐδὲν ἐνθυμοῦμαι.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ANTONY JULLY

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΓΙΤΑΝΟΣ

Ἰσπανικὴ παράδοσις

[Συνέχεια]

— Ἐχεις ποτὲ ἰδῇ, σενόρε, τὸ δωμάτιον ταυρομάχου ; Οἱ τοῖχοι εἶναι σκεπασμένοι ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς «Λυδίας» παριστῶντα τοὺς διαφόρους ἀγῶνας παντοῦ ξίφη καὶ κέρατα φονευθέντων ταύρων· ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δὲ θὰ ἴδῃς τὰ βαδερίλλα κοκκινίζοντα ἀκόμη εἰς τὴν ἀκρὴ ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ταύρων· μαζὺ δὲ μὲ ὅλα αὐτὰ κρέμεται καὶ τὸ αἰώνιον κανδύλι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Ὡ, ἐὰν δὲν τὸ εἶδες αὐτὸ ἀκόμη, κύτταξε, πρὶν φύγῃς, νὰ τὸ ἴδῃς, ἀλλέως οὔτε τὸν χαρακτήρα τῆς Ἰσπανίας μας θὰ ἐννοήσῃς, οὔτε τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν σοῦ διηγούμαι.

Τοιοῦτον ἦτο καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ Γιοζέ, ὅστις ἐφιλοξένει τὴν κουαδρίλλα καὶ ὅστις ὡς οἰκοδεσπότης ὤφειλε πρῶτος νὰ χορεύσῃ μετὰ τὴν ἀπέναντί του, ἥτις ἔτυχε νὰ εἶναι ἡ Λελία, ἡ ἐρωμένη τοῦ Ηέτρου.

Ἐφόρει αὕτη πλουσιωτάτην ἐνδυμασίαν τῆς Ἀνδαλουσίας, τῆς ὁποίας οἱ κροσσοὶ ἔφθανον σχεδὸν ἕως τὰ ποδάρια τῆς· τὸ εὐστροφον σῶμά της ἀκολουθοῦσε πιστῶς ὅλας τὰς κινήσεις τῶν ποδῶν της, ἐφάνε-ρωνε τὰς θαυμασίους καμπύλας τοῦ σώματος της· οἱ δὲ γυμνοὶ καὶ ἀφρώδεις βραχίονές της ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα· τόσον ἐπιδεξίως καὶ μερὺθμον ἐκτύπα τοὺς κονδυλωτοὺς δακτύλους της, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἦσαν βοημικὰ κρόταλα. Ἀ ! Ἀ ! Θεέ μου, τί ὠραία ἦτο ὁ Γιοζές τὴν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια, ὅταν περνοῦσε ἀπὸ σιμά του καὶ ἤκουε τὴν θερμὴν ἀναπνοὴν της.

Ἡμεῖς ἐκρατοῦμεν τὸν χρόνον κυτοῦντες τὰς χεῖρας καὶ ἐνθουσιώδεις ἐφωναζόμεν : ὅλλε ! ὅλλε !

Οἱ χορευταὶ ἐξηκολούθουν νὰ πλησιάζουν καὶ νὰ ἀπομακρύνωνται· ὁ εἰς ἐξήτα τὸν ἄλλον καὶ πάλιν τὸν ἀπέφευγε· ὅταν τέλος ἡ φωνὴ τοῦ τραγωδιστοῦ ἤρχισε τὸν ἀραγώνιον ὕμνον καὶ ἐμετριάσθη ὁ χρόνος, τότε πλέον οἱ χορευταὶ ἐνηγκαλίσθησαν· ἡ λυμένη μαύρη κόμη τῆς Λελίας ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπον καὶ τὸν λαιμόν τοῦ Γιοζέ· δὲν ἀπετέλουν παρὰ ἓν μόνον σῶμα· ἡσύχως πλέον ἐστρέφοντο μεθυσμένοι ἀπὸ τοὺς γοητευτικὸς ἤχους τοῦ φλαμένγκο ! Αἱ κνημαῖ των περιεπλέχθη-

1. Συνήθης ἀναφώνησις εἰς τὰς ταυρομαχίας.

σαν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνεζητοῦντο, ἐν ᾧ ὁ Γιοζὲς εἶχε κολλήσει τὰ χεῖλη του εἰς τὴν εὐώδη κόμην τῆς χορευτρίας του.

Τὸ βλέμμα μου αἰφνης συνήντησε τὸν Πέτρον· ἐκφρασιν ἀγρίαν εἶχον οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἐφαίνετο δὲ ὅτι μηχανικῶς ἐπαιζε τὸ μανδολινόν του καὶ διὰ τοῦτο συχνὰ παρεφώνει.

Ὁ χορὸς ἐτελείωσε, οἱ δὲ χορευταὶ καθίδροι καὶ ἀσθμαίνοντες ἐκάθισαν. Ὁ Γιοζὲς ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Λελίαν τὸ ριπιδίον της, διὰ νὰ ἀερισθῇ· ἐπειτα ὅμως, εἶτε ἀφηρημένος, εἶτε διότι ἐμεθύσθη ἀπὸ τὰ θέλητρα τῆς δαιμονίου ἐκείνης γυναικός, τῆς τὸ ἐπέστρεψε ἀνοικτόν.

Τοῦτο ἤρκεσε ἵνα ὑπερχειλίσῃ ἡ ὀργὴ τοῦ Πέτρου· ἀστραπὴ ἔλαμψε εἰς τὸ ἄγριον βλέμμα του· ἐξεστόμενος φοβερὰν ὕβριν καὶ ἐξάγων ἐκ τῆς ζώνης του τὴν ναβάγια! ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ Γιοζέ.

Μία στιγμὴ ἀκόμη καὶ ὁ δυστυχὴς πικαδόρ θὰ ἐχάνετο.

Μόλις ἐπροφθάσαμεν νὰ τὸν κρατήσωμεν καὶ πολὺς κόπος ἐχρειάσθη διὰ νὰ τὸν πείσωμεν, ὅτι ὁ Γιοζὲς ὅλως ἀφηρημένος ἐπέστρεψε τὸ ριπιδίον καὶ ὅτι οὐδεμίαν εἶχε ὑστεροβουλίαν. Ἔδωσαν ἐπὶ τέλους τὰς χεῖρας, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ Πέτρου ἔμενε πάντοτε ἄγριον καὶ ἐφανέρωνε τὰς κακὰς του διαθέσεις· ἐν ᾧ ἐκείνη, ἡ αἰτία ὧλων τῶν κακῶν, τοὺς παρετήρει μὲ χαίρε-κακὸν μειδίαμα, ὡς νὰ ᾔθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο ἐτοίμη νὰ παραδοθῇ ὡς βραβεῖον εἰς τὸν νικητὴν.

Ὁ Ἀραγώνιος διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὴν διήγησίν του, ἐτυλίχθη καλλιτέρον μὲ τὸν μανδύαν του καὶ ροφήσας τὸν καφέν του ἐξηκολούθησεν:

— Ἐπὶ τέλους ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς ταυρομαχίας· πλῆθος ἄπειρον ἦτο εἰς τὰς ὁδοὺς· εἰς δὲ τὸ κόρσο καὶ τὰ καφρνεῖα δὲν ὑπῆρχε πλέον θέσις.

Φαντασθῆτε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φρονεῦθωσι τρεῖς ταῦροι τὴν ἰδίαν ἡμέραν· ὁ κόσμος πῆγε νὰ χάσῃ τὸν νοῦν του, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Πέτρου ἀντήχει ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ τόσῳ περισσότερον, καθ' ὅσον ἔμελλε νὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ πρώτη ἐσπάδα τῆς Ἰσπανίας.

Ἐφθασαν λοιπὸν πολλοὶ ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπαρχίας, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν Ναβάρραν καὶ τὴν Κηπούτσα.

Μυρίαι κεφαλαὶ μὲ πολὺχρυσά καλύμματα συνωθοῦντο ὑπὸ τὸν θαμβοῦντα ἥλιον ἐπὶ τῆς Πιάτσας· πωληταὶ δὲ χοιρομηρίων καὶ ζαχαρωτῶν περιεφέροντο μετὰ τοῦ πλῆθους.

Ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν Παναγίαν τοῦ Πιλάρ, ὅλοι οἱ ταυρομάχοι προσήνυχοντο, ἵνα ἡ χάρις τῆς Παναγίας τοὺς διαφυλάξῃ ἀπὸ τὰ αἰχμηρὰ κέρατα· αὐτὸς δὲ ὁ Πέτρος, ὑπέικων εἰς τὸ ἔθιμον, εἶχεν ὑπάγει ὅπως προσευχηθῇ, ἐν ᾧ ὅμως ἐξήρχετο εἰς τὸ περιστύλιον συννητήθη μὲ τὸν Γιοζέ.

1. Ἰσπανικὴ εὐρεία μάχα:ρα, προσομοιάζουσα ξυφίῳ.

σκυθρωπὸς καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν ἤλαξε διεύθυνσιν.

Ἄ! πολὺ κακὰ ἔκαμεν ἡ πρώτη ἐσπάδα νὰ τοὺς κρατήσῃ καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν κοναδρίλλα της, διότι ποῖος ἡδύνατο νὰ μαντεύσῃ τί ἐστοχάζετο αὐτὸς ὁ μοχθηρὸς Γιτανός!

Ἄλλ' ἤδη ἐπαιζον αἱ σάλπιγγες· τὸ δὲ ἐμβατήριον τοῦ Ριέγγου ἀντήχει εἰς τὰ παλαιὰ τεῖχη τῆς Πιάτσας· οἱ ἀφισιονάδος ἐχωρίζοντο τῶν λοιπῶν ἐντὸς τῆς Ἀρένας· καὶ ἀφ' οὗ ὁ πρόεδρος κατέλαβε τὴν θέσιν του εἰς τὸ θεωρεῖον, ἐκίνησε τὸ μανδύλιον καὶ ἀμέσως οἱ ἀλκουαζίλ¹ ἐκένωσαν τὴν Ἀρέναν.

Τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα.

Ἡ μεγάλη θύρα ἐστράφη βαρέως ἐπὶ τῶν στροφίγων της καὶ ἄφησε νὰ διέλθῃ ἡ συνοδία.

Πρῶτοι ἤρχοντο αἱ πρῶται ἐσπάδαι, μετὰ αὐτῶν ὁ Πέτρος βαδίζει ὑπερήφανος, πλῆσιον τοῦ διδασκάλου του, ὕψηλόν καὶ εὐρυστέρνον ταυρομάχου, ὁ ὁποῖος τοῦ σφίγγει τὴν δεξιὰν καὶ τὸν παρουσιάζει εἰς τὸ πλῆθος· ἀτελεῦττα χειροκροτήματα ἀκολουθοῦσι τὴν κίνησιν ταύτην. Τούτους ἀκολουθοῦσιν οἱ πικαδόροι, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ Γιοζὲς Καντάρος στρέφει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ ἀνήσυχον βλέμμα του, ὡς εἰ θέλων ν' ἀνακαλύψῃ τινὰ μετὰ τῶν θεατῶν· ἐπειτα ἤρχοντο οἱ βαδεριλλέρος καὶ οἱ καπεαδόρ καὶ τελευταῖοι οἱ χοῦλος² ἀκολουθούμενοι ἀπὸ πολλοὺς ὑπηρέτας, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐνδεδυμένοι ποικιλοχρῶν ἰσπανικὰς στολὰς.

Ἡ συνοδία αὕτη διέρχεται τὴν Ἀρέναν καὶ ἀφανίζεται εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον της· ἐπανερχονται δὲ μόνον ὁ Πέτρος, αἱ ἐσπάδαι, δύο πικαδόροι ἐξ ὧν εἰς ὁ Γιοζὲς καὶ μερικοὶ εὐκίνητοι χοῦλος.

Μὲ τοὺς τελευταίους ὅμως τούτους συνεδέθη καὶ ὁ Πέτρος, διότι μόνον μετὰ τὴν πρώτην συμπλοκὴν ἔμελλε νὰ ἀνακηρυχθῇ ἐπισήμως πρώτη ἐσπάδα.

Οἱ πικαδόροι εἶχον τοποθετηθῇ· ὁ δὲ Γιοζὲς ἦτο ἐπιππος, ὀλίγα μόλις βήματα μακρὰν τοῦ Τορίλλου³.

Τὸ πλῆθος ἤρχισε ν' ἀνυπομονῇ, ὅτε ὁ πρόεδρος, νεύσας πρὸς τινὰ ἀλκουαζίλ, τοῦ ἔδωκε κλειδίον χρωματισμένον, μὲ τὰ χρώματα τῆς Ἰσπανίας, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη ἐσπάδα ἤνοιξεν ἀμέσως τὴν θύραν τοῦ Τορίλλου.

Μόλις αὕτη ἔτριξεν ἐπὶ τῶν στροφίγων της καὶ σῶμα τι φαῖον καὶ μελανόν ὁρμᾷ ἐν μέσῳ τοῦ κοινορτοῦ, τὸν ὁποῖον σηκώνει καὶ ἵσταται εἰς τὸ μέσον τῆς Ἀρένας.

Εἶναι ὁ ταῦρος· ὑπερήφανος καὶ γνήσιος γόνος τῆς Ἀνδαλουσίας· πρὸς στιγμὴν μένει ἀκίνητος, στρέφει ἐπειτα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὴν κεφαλὴν του, τῆς ὁποίας ἡ οὐλὸς τρίχῳσις καλύπτει σχεδὸν τὰ αἰχμηρὰ κέρατά του, τὴν ἐγείρει καὶ

1. Κλητῆρες.

2. Εὐκίνητοι ταυρομάχοι φέροντες ἐρυθρὰς σινδῶνας, διὰ τῶν ὁποίων ἄλλοτε ἐρεθίζοντο καὶ ἄλλοτε ἀποπλανῶσι τὴν ταῦρον τυλίσσοντας τὴν κεφαλὴν του.

3. Ὁ σταῦλος τοῦ ταύρου.

μυκτηρίζεται ὡς νὰ ᾔθελε νὰ ἀναπνεύσῃ τὸ ἄρωμα τοῦ ἡλιοφωτιστοῦ λειβαδίου του, ἀλλὰ δὲν ἀντικρίζει τίποτε, ἐκτὸς τῆς ἐρυθρᾶς ζώνης, τὴν ὁποίαν σχηματίζουν μὲ τὰς σινδῶνας τῶν οἱ κατὰ σειράν παρατεταγμένοι χοῦλος.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Χ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Οἱ ἐν Ἀρτῇ κκ. Συνδρομηταὶ Α. Α. — Νικ. Η. Ο. — Κ. Α. Ξ. καὶ Διον. Ρ., ὁ ἐν Ἀλμυρῷ κ. Μ. λτ. Α., ὁ ἐν Αἰγίνῃ κ. Παν. Ἀ., ὁ ἐν Ἀνδρούσσῳ κ. Νικολ. Τ., οἱ ἐν Βώλῳ κ. Ἀλεξ. Γ. Ν. — Ἀρ. Μ. — Ἰω. Π. Φ. καὶ Δημ. Ἀ., ὁ ἐν Γερακίῳ (Σπάρτης) κ. Γεώργ. Π., ὁ ἐν Γρανίττῃ κ. Γεώργ. Χ., οἱ ἐν Κερκύρῳ κ. Ε. Α. καὶ Σπ. Ι. Κ., ὁ ἐν Καρδαμύλλῃ κ. Π. Ε. Μπ., ὁ ἐν Κόμῃ Ἰω. Κ. Σ., ὁ ἐν Καλαμπάκῃ κ. Ἀθ. Α. ὑπ. Ε., ὁ ἐν Κρεσσάινῳ (Ὀλυμπίαι) Π. Ξ., οἱ ἐν Χανίοις κ. Ε. Κ. Γ. καὶ Ε. Κ. Β., ὁ ἐν Λαμιάς κ. Γ. Μ., οἱ ἐν Λαρίσσει κ. Ν. Κ. — Γ. Σ., ὁ ἐν Λαυρίῳ Ο. Π., ὁ ἐν Μαντουδίου Μ. Α., ὁ ἐν Ναυπλίου (Μύλους) Γεώργ. Ε., ὁ ἐν Ναζιερῳ (Μεσσήνης) Ἀρ. Σ., ὁ ἐν Πόρῳ Α. Δ., ὁ ἐν Πειραιεῖ Θ. Ι. Β., ὁ ἐν Σύρῳ Ν. Δ., ὁ ἐν Βιτύνῃ Δημ. Θ., καὶ ὁ ἐν Στυλίδι Ν. Κ., παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλῃσι τὸ ἀντίτιμον τῆς καθυστερουμένης συνδρομῆς αὐτῶν ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, τῶν ταχυδρομικῶν λογιζομένων εἰς βάρος ἡμῶν.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσι τὴν καθυστερουμένην συνδρομὴν αὐτῶν: Οἱ ἐν Ἀργεῖ κ. Π. Ζ. φ. Δεμητσῶ καὶ Κυρενίῳ τῷ κ. Α. Κ. Παλαιολόγῳ. — Οἱ ἐν Ὀδησσῳ τῷ κ. Εὐαγγέλῳ Παλλάτῳ. — Οἱ ἐν Πύργῳ τῷ κ. Α. Κουνούρη. — Οἱ ἐν Πάτραις τῷ κ. Α. Ρέγκῳ. — Οἱ ἐν Σμύρνῃ τοῖς κ. Λαουταρίδῃ καὶ Τάτῃ. — Οἱ ἐν Φιλίππου πόλει τῷ κ. Δάμῳ Εὐαγγέλῳ. — Οἱ ἐν Χάλκιδι τῷ κ. Α. Ἀγγελάκῃ καὶ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ τῷ κ. Π. Γριτζάνῃ.

Οἱ κκ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ γνωρίσωσιν ἡμῖν τοὺς δυστροποῦντας νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν των, ἵνα στρεστούπωσιν δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν.

ΤΟΜΟΙ

Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' Δ' καὶ Ε' δεδεμένοι σπειρώματα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' Β' Γ' καὶ Δ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἑκάστον, τοῖς δὲ Ε' καὶ ΣΤ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἐξεδόθη τὸ Ζ τεῦχος τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περιέχον τὴν συνέχειαν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (ἐξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἑτησία (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωτέα, ἐξάμηνος δρ. 6 προπληρωτέα.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν αἱ αὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν.

Ἀντὶ 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγράφομενοι συνδρομηταὶ δικαιούνται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἑκάστον τεύχος.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦντα τὴν 1ην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτίζουν σειρὰν τερπνῶν, ὠφελίων καὶ ἀξίανα γνῶστων ἔργων, ὧν κατάλογος ὑπάρχει ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλεῖ τῆς «Κορίνθης», ὁδὸς Πρασταίου ἀρ. 10, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ τὸ νέον ἐκδόθιν.